

ФІЛОСОФСЬКА АНТРОПОЛОГІЯ

УДК 111.11:111.32:27-587.6 (043.3)

DOI <https://doi.org/10.24195/spj1561-1264.2023.3.2>

Крилова (Світла) Вселена Олександрівна

кандидат філософських наук,

докторант

Українського державного університету

імені Михайла Драгоманова

вул. Пирогова, 9, Київ, Україна

orcid.org/0000-0001-6675-3433АКТУАЛІЗАЦІЯ ХАРИЗМАТИЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ЛЮДИНИ
У ПРОСТОРІ ЛЮБЛЯЧОЇ ПАРИ

Актуальність даної проблеми зумовлена значними випробуваннями, які проходять наші сучасники у люблячих парах під час війни. Відсутність духовних орієнтирів, криза сенсу життя, нецілісність світогляду, які оголюються у воєнний час, пригнічують харизму чоловіка та жінки, що знаходяться у союзі, спричинюючи внутрішні конфлікти та болючі непорозуміння. Тому здатність актуалізувати власну конструктивну харизму у просторі пари є надзвичайно важливою для багатьох людей, адже вона дає можливість підтримати і надихнути партнера власним особистісним розвитком, що спричинює і розвиток відносин.

Метою даної статті є аналіз можливостей люблячої пари у актуалізації харизматичного потенціалу людини.

Методологічною основою нашого дослідження виступає підхід метаантропології Н. Хамітова, про буденний, граничний і метаграничний екзистенціальний виміри буття людини. На основі підходу андрогін-аналізу аналізуються ключові аспекти феномену харизми, які розкриваються за допомогою різних співвідношень екзистенціальної чоловічості як духовності та екзистенціальної жіночності як душевності всередині особистості. Важливими виступають підходи Е. Фромма про мистецтво любити та М. Бубера про діалогічний простір Я-Ти комунікації, що дозволяє вибудувати продуктивні відносини.

Результати дослідження. З'ясовано, що умовами виявлення і розвитку харизми у союзі чоловіка та жінки виступають взаємна любов та діалогічна взаємодія їх харизматичних Я і Ти, що утворює харизматичне Ми і подвійну харизму пари як окремий вид харизми.

Доведено, що конструктивність харизми людини у парі зумовлена баченням харизматичного Ти партнера, як особистісної цілісності, що унікально проявляється і трансформується кожної миті.

Виявлено, що продуктивними аспектами люблячого союзу, здатного актуалізувати харизму партнерів є духовно-душевна емпатія й тактовність харизматичних проявів, що засновують харизматичну гармонію чоловіка і жінки.

Висновки. Діалогічна взаємодія харизматичних Я і Ти люблячих чоловіка та жінки утворює харизматичне Ми, що стає частиною кожного з партнерів, і водночас – окремим світом, що надає їх особистостям й харизмі нової якості, повноти і цілісності. На шляху досягнення цілісності харизми людини у парі актуалізується як душевна, так і духовна емпатія, які, поєднуючись, дають можливість набутти і цілісності любові.

Ключові слова: актуалізація, харизма людини, подвійна харизма, буття людини, любов, свобода, співбуття, екзистенціально-тілесна харизма людини, екзистенціально-особистісна харизма людини, екзистенціально-комунікативна харизма людини.

Вступ. Любляча пара, як форма співбуття двох особистостей, надає їм значні можливості актуалізації власної харизми як екзистенціального шарму, породженого духовно-душевною

та тілесною цілісністю [1, с. 132]. Пробуджуючи харизму і особистісну силу у взаємодії з партнером, людина стає здатною підтримати його або вступити з ним у співтворчість, даруючи життєві сенси і надихаючи на значні внутрішні трансформації. Особистість, що виражає власну харизму, стає здатною створювати, зберігати й розвивати продуктивні відносини, вбачаючи у них можливість постійного взаємного духовно-душевного росту.

Метою даної статті є аналіз можливостей люблячої пари у актуалізації харизматичного потенціалу людини. Це зумовлює такі завдання нашого дослідження як: аналіз умов виявлення і розвитку харизми у союзи чоловіка та жінки, осмислення критеріїв конструктивності харизми партнерів, усвідомлення продуктивних аспектів люблячого союзу, здатного актуалізувати харизму партнерів.

Методологічною основою нашого дослідження виступає підхід метаантропології Н. Хамітова щодо буденного, граничного і метакричного екзистенціальних вимірів буття людини. На базі вказаної методології автор даної статті вибудовує концепцію екзистенціально-тілесної, екзистенціально-особистісної і екзистенціально-комунікативної харизми людини, що актуалізуються у названих вимірах буття й відповідають їм. На основі підходу андрогін-аналізу як «методу дослідження й глибинної корекції буття особистості та відносин між особистостями» [5, с. 11], аналізуються ключові аспекти феномену харизми людини. Ці аспекти розкриваються за допомогою різних співвідношень у особистості екзистенціальної чоловічості як духовності, що «виражає теоретико-пізнавальну, художньо-творчу та морально-аксіологічну активність людини» [5, с. 63] і екзистенціальної жіночності як душевності, що «виражає спрямованість людини передусім не до трансцендентного, а до ближнього, здатність до конкретно вираженої любові та співчуття» [5, с. 64].

Виходячи з того, що у дослідженні осмислюється саме любляча пара, як найбільш сприятливий простір для взаємної актуалізації харизматичного потенціалу людини, важливою виступає ідея Е. Фромма про мистецтво любити, що виражається у свідомому особистісному зростанні й здатності викликати любов, створюючи близькість з партнером. Плідним виступає і підхід М. Бубера про діалогічний простір Я-Ти комунікації, у якому реалізується бачення у партнері його вічного Ти, що дозволяє вибудувати продуктивні відносини. На основі даного підходу виокремлюється концепція харизматичних Я і Ти, здатних виявляти й актуалізувати один одного у продуктивній взаємодії.

Створюючи союз, чоловік та жінка набувають нової харизматичної якості, проявляючи і поглиблюючи любов, терпимість, розуміння, людяність, прощення та ін. Саме у просторі люблячої взаємодії із партнером, близьким серцю, людина здатна по-новому переживати свою харизму і актуалізувати її розвиток. «Щира любов несе в собі творчий початок і передбачає турботу, повагу, відповідальність і знання» [3, с. 101], – відзначає Е. Фромм, продовжуючи: «Любити когось – означає не лише відчувати сильне почуття; це вольове рішення, твердження, прийняття обітниць» [3, с. 97]. Погоджуючись із автором, варто підкреслити, що розвиток названих особистісних якостей і екзистенціального шарму людини відбувається саме у *взаємній* любові, що відкриває можливість конструктивного парного союзу. Саме взаємність як спільність не лише почуттів, а й світоглядних цінностей партнерів, породжує і можливість внутрішнього росту кожного з них та вираженню їх харизми.

Варто відмітити, що, як харизматична людина, так і людина із харизматичним потенціалом, потребують *більше* уваги, визнання, підтримки, любові у парі, адже вони відчують і переживають свою виключність, для них є особливо важливим успішно реалізувати свої таланти і здібності, бути прийнятими партнером та соціумом. Тому, ще до зустрічі партнера, харизматики проявляють значну активність у комунікації з Іншими, сміливо заявляють світові про себе, реалізуються у соціумі через діяльність та дружні відносини, що дозволяє їм не просто чекати на любов, а й активно наближатися до неї.

Вибір харизматичного партнера здійснюється за певною схожістю життєвого досвіду та світогляду, що свідчить про можливу схожість індивідуальної харизми чоловіка і жінки у парі. Причому окремі, виражені й підкріплені життєвою практикою особистісні тенденції

харизматика можуть як посилювати ріст подібних тенденцій у його партнера, що знаходяться у потенції, так і коригувати або навіть пригнічувати їх надлишок.

Постає питання, чи може харизма партнерів виникнути саме у просторі пари за її відсутності до створення люблячого союзу? Можна сказати, що чоловік та жінка зустрічаються на певному етапі внутрішньої зрілості та вияву індивідуальної харизми, коли їх особистісний потенціал є вже помітним і зрозумілим. Парний союз може *посилити або, навпаки, послабити існуючі особистісні тенденції* партнерів, в залежності від того, які екзистенціальні процеси відбуваються у їх внутрішньому світі, та який взаємовплив вони здійснюють одне на одного.

Можна говорити про існування пар, у яких один з партнерів є менш харизматично-проявленим, ніж другий, і ніби відтіняє його, але через взаємодію у просторі пари, він і сам отримує можливість проявити та посилити власний екзистенціальний шарм.

Образно кажучи, хтось у парі виступає своєрідною «зіркою», а інший – його партнером, помічником. Наприклад, більш проявлений харизматик-чоловік – Геній – дивує свою жінку Музу постійною новизною особистості та соціальним успіхом, актуалізуючи її особистість і харизму. Надихнувшись екзистенціальним шармом Генія, Муза може розвинути власну особистість і проявитись у цій парі, або за її межами у творчості або власній діяльності, як Муза-Творець.

Як було відзначено вище, перебування у парі – динамічний процес співпереживання, співтворчості й співбуття. У продуктивному союзі, націленому на любов, свободу і співтворчість, відбувається обмін особистісними проявами, а також взаємна актуалізація екзистенціального шарму партнерів у той чи іншій мірі. Співбуття харизматичних партнерів можливе через вибудовування Я-Ти комунікації, де вони бачать і поважають не лише прояви фізичної статі, а й духовно-душевну особистість один одного, і роблять усе для взаємного внутрішнього зростання. За умови бачення величі партнера як Ти, на думку М. Бубера, можливе входження у відносини, сповнені особистісної свободи, у стані якої людина здатна сприйняти і свободу Іншого. «Я і Ти вільно стоять одне перед одним у взаємодії, що не залучена у причинність і не забарвлена нею; тут людині дається запорука його свободи, свободи людської істоти як такої» [1, с. 77], – відзначає автор.

Розвиваючи ідею М. Бубера, можна припустити, що існує певне харизматичне Я людини, що вступає у взаємодію із харизматичним Ти партнера, і у цій взаємодії, за умови особистісного діалогу, відбувається посилення їх індивідуального екзистенціального шарму й виникнення парного або подвійного шарму (подвійна, парна харизма). Харизматичне Я кожної людини виражається у силі її особистості, що досягла гармонії та цілісності фізичних й екзистенціальних проявів власної статі (духовність, душевність).

У продуктивних, дійсних проявах, харизматичне Я не протистоїть харизматичному Ти Іншого, не тисне на нього, не конкурує, не принижує його цінності та гідності, а споглядає його як ідеальне харизматичне Ти у безперечній виключності проявів його екзистенціального шарму. Тому у люблячій парі харизматики перебувають у особливих відносинах, які відкривають їм можливість актуалізувати, споглядати, дивувати і захоплювати харизматичні Я одне одного. Це в будь-якому разі особистісна взаємодія, що виходить за рамки лише статевого тяжіння, підкріплюється співтворчістю і розвивається із глибини взаємного глибинного інтересу до цілісної особистості партнера. «Що...людина дізнається про Ти? – Тільки все. Тому, що вона більше не дізнається про нього нічого окремо», – відзначає М. Бубер [1, с. 4]. І дійсно, сприйняття цілісності харизматичного Ти партнера і прийняття його є умовою дійсної любові. Автор наголошує: «Я можу відокремити від нього тон його волосся, або тон його голосу, або тон його доброти... але він уже більше не Ти» [1, с. 11–12]. Дослідження партнерами усіх аспектів існуючих і нових проявів їх індивідуального харизматичного Я і Ти, які з кожним днем поєднуються у парне харизматичне ціле, відкриває можливість розуміння себе і одне одного та взаємного поглиблення екзистенціального шарму у спільному союзі.

Варто відзначити, що парна взаємодія виключає віддзеркалення Іншого, адже відбувається з позицій взаємного впізнавання та визнання винятковості харизматичного Я одне одного.

У парі виявляється дійсність харизми кожного партнера, що базується на дійсності любові до себе, а продуктивність союзу залежить від того, як виражається харизма людини наодинці із самою собою. «Моя власна особистість має бути таким самим об'єктом моєї любові, як і інша людина... Якщо індивід здатний до плідної любові, він любить і себе; якщо він здатний любити лише інших, він не здатний любити взагалі» [3, с. 102], – пише Е. Фромм.

Динаміка розгортання відносин харизматичних чоловіка та жінки також вносить свої корективи через становлення їх особистості у союзі. Як бачимо, це надзвичайно тісно пов'язані між собою процеси. У люблячій парі люди взаємодіють надзвичайно близько на тілесному і духовно-душевному рівні, їх харизма спрямована як на себе, свою самореалізацію, так і на партнера і його самореалізацію. Тому формується своєрідний мікро-світ, де партнери утворюють єдиний екзистенціальний шарм або *подвійну харизму*, що актуалізує і видозмінює індивідуальну харизму кожного з них. Розглянемо детальніше характер такого взаємовпливу.

У координатах андрогін-аналізу можна сказати, що у люблячій парі екзистенціально-тілесна харизма фемінно-душевної жінки, яка виражається у її емоційності, ширості, з одного боку, та фізичній магнетичності, енергійності, привабливості, з іншого, активно спрямована до взаємодії з харизмою її чоловіка, і сповна розкривається у її променах. Тому її екзистенціальний шарм передає триумф реалізації власної природи, тіла і душі. Така жінка, у відповідності з баченням О. Вейнінгера, «розквітає лише у статевому житті, у сфері статевого акту і розмноження, у відносинах з чоловіком та дитиною» [7, с. 115]. Автор відзначає обмеженість її інтересів та звуженість світобачення, адже вона «займається позастатевими речами лише для коханого чоловіка або для того, щоб придбати його любов. Цікавість до самої речі у неї цілковито відсутня» [7, с. 116].

Фемінно-душевний чоловік із екзистенціально-тілесною харизмою, що виражається через привабливу тілесність, здоров'я, силу, непорушність, надійність та еротичність, у парі набуває глибинного спокою, ніби капітан кораблю, він скидає свій якір, знаходячи своєрідну моральну підтримку, можливість спокушати і розважати кохану жінку, служити їй та її насолоді. Тому така харизма чоловіка набуває нової сили й впевненості в усвідомленні власної здатності задовольнити жінку, що є показником мужності для них обох.

Екзистенціально-особистісна харизма маскулінно-духовного чоловіка, що виражається у таких рисах, як цілеспрямованість, внутрішня сила і владність, може розкриватися не лише у проявах волі до самопізнання і самовдосконалення, а й у проявах душевності, що наближає його до цілісності або андрогінності. Подібні процеси відбуваються і у фемінно-духовної харизматичної жінки зі схожими особистісними рисами, яка у парі також може набути не лише духовності, а й душевності під впливом почуття любові й натхнення.

Екзистенціально-комунікативна харизма як чоловіка, так і жінки, актуалізується при досягненні цілісності, андрогінності не лише на особистісному рівні, а й у практиці взаємної любові одне до одного та світу. Е. Фромм підкреслює, що: «У особі однієї людини ми любимо все людство та усе живе» [3, с. 94].

Отже, діалогічна взаємодія харизматичних Я і Ти чоловіка та жінки, створює і харизматичне Ми, яке стає частиною кожного з партнерів, і водночас – окремим світом, що надає їх особистостям нової якості, повноти і цілісності. М. Бубер відзначає, що «зосередження і сплавлення в цілісну істоту не може здійснитись ні через мене, ні без мене: я стаю Я, співвідносячи себе з Ти; стаючи Я, я говорю Ти» [1, с. 15–16].

Важливо підкреслити, що у андрогінній, цілісній парі харизма як чоловіка, так і жінки не лише набуває нових екзистенціальних аспектів, а й поглиблюється через практику відносин, перевірку на спільність життєвих цінностей, що кристалізуються у близькій комунікації люблячих партнерів.

Взаємна любов конструктивно перетворює особистість чоловіка та жінки, що виступають харизматичним Ми, і закріплюється як основна цінність партнерів. Любов, яка розкривається і чуттєво, і дієво, підживлює харизму людини, надає їй могутній імпульс поглиблення і зростання.

У продуктивному люблячому парному союзі харизма людини очищується від комплексів, душевної болі, тягара минулих невдач, а отже, стає більш природньою і щирою, відкритою і легкою. Людина набуває оновленої віри не лише у себе, а й у партнера, та з кожним днем утворює цю віру, усвідомлюючи і переживаючи власну силу в теперішньому моменті. З'являється нове розуміння власних життєвих і особистісних завдань, оновлена парадигма мислення, переживання себе самого і союзу з партнером як цілісності. Відтепер особистість актуалізує власну харизму у контексті парної харизматичної взаємодії, а це означає передбачення доречності комунікації у даний момент, врахування можливої реакції коханої людини, прояв дбайливості до її почуттів в цілому замість егоїстичного самовираження, яке часто-густо полюбляють деякі харизматичні люди.

Мова йде про певне тактичне дозування власних харизматичних проявів з метою збереження діалогічної комунікації з партнером. Це можна назвати своєрідним *харизматичним рівноправ'ям*, яке виражається у здатності партнерів виражати харизму у такій формі, яка враховує необхідність проявів екзистенціального шарму Іншого для підтримання своєрідного діалогу харизми особистостей у парі. Таке рівноправ'я можливе за умови усвідомлення *цінності* екзистенціального шарму близької людини для мене, що базується на повазі та любові до його особистісної унікальності. Е. Фромм описує подібне ставлення до партнера такими словами: «Я люблю тебе з глибини своєї сутності і тебе сприймаю також як сутність» [3, с. 95]. Харизматичне Ми надзвичайно потребує таких любові й поваги для утворення стану взаємного переткання у союзі замість придушення, конкурування або маніпуляції.

Отже, харизматичне Я людини у парній взаємодії із харизматичним Ти партнера набуває таких відтінків прояву як гнучкість, проникливість, тактовність, чуйність, чуттєвість. *Подвоюється і сила харизми людини*, а разом з нею і впливовість через підтвердження власної значимості люблячим партнером та подвоєння впевненості у собі. Коли людина з любов'ю до свого харизматичного Я бачить харизматичне Ти коханої людини, вона таким чином актуалізує і посилює всі його найкращі особистісні прояви.

Проникливість та інші названі вище якості харизми людини у парі виникають з пильного погляду у глибини харизматичного Ти партнера, як божественної цілісності, що унікально проявляється і трансформується кожної миті. Харизматик, з одного боку, захоплюється особистісними рисами, трансформацією і різноманітними напрацюваннями близького партнера, з іншого – спостерігає його не як завершену форму, а як динамічну субстанцію, що творить реальність у просторі пари та за її межами. Таке спостереження підкріплює щирий інтерес до пізнання харизми коханої людини, яка постійно дивує, зростає і змінюється. «Чим глибше ми заглядаємо в себе або в когось іншого, тим більше вислизає від нас завдання пізнання. Однак ми не можемо утриматися від бажання проникнути в загадку душі людини, в найпотемніше ядро, яке є особистістю» [3, с. 53], – пише Е. Фромм. У цьому випадку партнери виходять за рамки лише отримання досвіду комунікації та взаємодії у парі, вони творять цю комунікацію, набуваючи нової цілісності особистості, екзистенціальний шарм якої поглиблюється почуттям взаємності.

Як було зазначено вище, саме взаємність в любові створює основу для формування продуктивного харизматичного союзу чоловіка та жінки. Особистості партнерів можуть по-різному поєднуватись у союзі, демонструючи взаємний резонанс, визнання і, нарешті, гармонію їх харизми. У парі екзистенціально-тілесних харизматиків резонанс проявляється на психо-емоційному рівні, коли партнери можуть розділити один з одним власні почуття, пережити спільні психологічно-емоційні стани. Він існує у межах пари, зміцнює парну харизму й підживлює індивідуальну. Резонанс виражається у своєрідній психічній лояльності до партнера, коли власні емоції та почуття підсвідомо надумуються, щоб досягти єдиного настрою. У цьому випадку харизма виражається з метою емоційного злиття з партнером.

У союзі екзистенціально-особистісних харизматиків резонанс виражається на рівні інтелекту. Виникає можливість сприйняти і оцінити цілі та цінності партнера та розділити їх з ним у практиці спільних життя і творчості. Можливі й розбіжності цінностей та вчинків

харизматичних партнерів, через те, що вони не завжди є спроможними світоглядно і екзистенціально «об'єднати внутрішній світ у таку цілісність, де частини необхідно й вільно поєднані одна з іншою» [4, с. 195–196]. Харизма особистості з нецілісним світоглядом, що була виявлена і сформована на фоні внутрішнього конфлікту людини, призводить до того, що вона створює непродуктивний парний союз, сповнений маніпуляції та прихованої агресії до себе, партнера і глибинної екзистенціальної самотності, навіть при зовнішній наявності інтелектуального резонансу. Екзистенціальний шарм людини у такому союзі може спотворюватись, втрачаючи людяність, а з нею і конструктивну життєвість. У процесі та результаті маніпуляції власним харизматичним Я і харизматичним Ти партнера як Воно, людина лише *грає у взаємність*, імітуючи не лише власну харизму, а й щирість резонансу, використовуючи його як декорацію для власного спектаклю самоствердження.

Поглиблення екзистенціально-тілесної харизми людини відбувається, коли партнери досягають взаємного душевного визнання, розуміння душевних проявів і поривів одне одного, а також дбайливо, з повагою ставляться до них.

Можна визначити це як *актуалізацію душевної емпатії харизми*, що виникає на етапі інтуїтивного відчуття внутрішніх станів партнера. В результаті прояву такої емпатії людина проявляє душевність як спільну конструктивну мову із власним харизматичним Я, харизматичним Ти Іншого та світом. Це той самий союз, у якому партнери називають одне одного «Споріднена душа».

Екзистенціально-особистісна харизма людини у парі розвивається через духовне визнання на рівні світогляду, творчих та особистісних цілей, життєвих сенсів і досвіду. Чоловік та жінка бачать перед собою проявлені та реалізовані харизматичні особистості одне одного, що викликає у них своєрідну *духовну емпатію*. У такому союзі партнери сприймають одне одного як «Споріднений дух». Духовне визнання окреслює шлях розвитку партнерів до розкриття екзистенціально-комунікативної харизми і харизматичної гармонії у парі як умінню бути один з одним єдиним цілим і при цьому мати свій власний шлях розвитку харизми.

Актуалізація екзистенціально-комунікативної харизми людини у люблячій парі відбувається через об'єднання духовної і душевної емпатії, породжуючи харизматичну гармонію чоловіка та жінки. Така гармонія виникає із спорідненості душевних проявів харизми партнерів та їх співзвуччя на рівні духовному. Тобто взаємність стає спорідненістю, визнання переходить у *співзвуччя* і нарешті стає *співбуттям*, породженим *спільною мовою* люблячих особистостей. Партнери можуть називати одне одного «Рідна людина». Важливо зауважити, що така єдність харизматичного Ми не обтяжує індивідуальну харизму партнерів, а лише поглиблює його через внутрішню свободу і любов. Чоловік та жінка не лише визнають, а й приймають харизму одне одного на особистісному рівні, роблячи такі вчинки, які відтворюють і поглиблюють взаємність їх почуттів та спільність світоглядних цінностей. Така гармонія приводить їх до розкриття здатності співтворчості одне з одним та світом.

Результати дослідження. З'ясовано, що умовами виявлення і розвитку харизми у союзі чоловіка й жінки виступає взаємна любов та діалогічна взаємодія їх харизматичних Я і Ти, що утворює харизматичне Ми і подвійну харизму пари як окремий вид харизми.

Доведено, що конструктивність харизми людини у парі зумовлена баченням харизматичного Ти партнера, як особистісної цілісності, що унікально проявляється і трансформується кожної миті. Така цілісність виражається у силі особистості, що досягла гармонії та єдності фізичних й екзистенціальних проявів власної статі (духовність, душевність).

Виявлено, що продуктивними аспектами люблячого союзу, здатного актуалізувати харизму партнерів є духовно-душевна емпатія й тактовність харизматичних проявів, що засновують харизматичну гармонію чоловіка та жінки. Така гармонія виражається у спорідненості душевних проявів харизми партнерів та їх співзвуччя на рівні духовному. У цьому випадку відбувається актуалізація екзистенціально-комунікативної харизми людини у люблячій парі, яка приводить до співтворчості партнерів одне з одним і світом.

Висновки. Діалогічна взаємодія харизматичних Я і Ти люблячих чоловіка та жінки утворює харизматичне Ми, що стає частиною кожного з партнерів, і водночас – окремим світом,

що надає їх особистостям і харизмі нової якості, повноти й цілісності. На шляху досягнення цілісності харизми людини у парі актуалізується як душевна, так і духовна емпатія, які, поєднуючись, дають можливість набути і цілісності любові.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Buber M. I and Thou. Eastford : Martino Publishing. 2010. 32 p.
2. Крилова (Світла) В. Харизма людини як духовно-душевна та тілесна цілісність: метаантропологічний аналіз. *Культурологічний альманах*. Вип. 3. 2022. С. 131–136.
3. Fromm E. The art of loving [The art of loving]. USA, New York : Harper Perennial Modern Classics. 2006. 180 p.
4. Хамітов Н. В., Крилова С. А. Людина і культура. Словник. Філософська антропологія. Філософія культури. *Культурологія*. Київ : КНТ. 2022. 295 с.
5. Хамітов Н. В., Крилова С. А. Філософський словник: людина і світ. 2-ге видання, виправлене і доповнене. Київ : КНТ. 2018. 394 с.
6. Weber M. Economy and Society: A New Translation. London : Harvard University Press. 2009. 520 p.
7. Weininger O. Sex and Character. USA, *Bloomington, Indiana*: Indiana University Press. 2005. 496 p.

REFERENCES

1. Buber M. (2010). I and Thou [I and Thou]. Eastford : Martino Publishing. 32 p. [in English].
2. Krylova (Svitla) V. (2022). Kharyzma liudyny yak dukhovno-dushevna ta tilesna tsilisnist: metaantropolohichniy analiz [Human charisma as spiritual, soulful and bodily integrity: metaanthropological analysis]. Kyiv : Kulturolohichniy almanakh. Vyp. 3. S. 131–136. [in Ukrainian].
3. Fromm E. (2006). The art of loving [The art of loving]. USA, New York : Harper Perennial Modern Classics. 180 p. [in English].
4. Khamitov N. V., Krylova S. A. (2022). Liudyna i kultura. Slovnyk. Filosofska antropolohiia. Filosofiiia kultury. Kulturolohiiia [Man and culture. Dictionary. Philosophical anthropology. Philosophy of culture. Culturology]. Kyiv : KNT. 295 s. [in Ukrainian].
5. Khamitov N. V., Krylova S. A. (2018). Filosofskyi slovnyk: liudyna i svit. 2-e vydannia, vypravlene i dopovnene [Philosophical dictionary: man and the world. 2nd edition, corrected and supplemented]. Kyiv : KNT. 394 s. [in Ukrainian].
6. Weber M. (2005). Economy and Society : A New Translation. London : Harvard University Press. 2009. 520 p. [in English].
7. Weininger O. Sex and Character [Sex and Character]. USA, Bloomington, Indiana : Indiana University Press. 496 p. [in English].

Krylova (Svitla) Vselena Oleksandrivna

Candidates of Philosophical Sciences,

Doctoral Student

Dragomanov Ukrainian State University

9, Pyrohova str., Kyiv, Ukraine

orcid.org/0000-0001-6675-3433

ACTUALIZATION OF A MAN'S CHARISMATIC POTENTIAL IN THE SPACE OF A LOVING COUPLE

The relevance of this problem is conditioned by the significant changes that our contemporaries go through in loving couples during the war. The lack of spiritual guidelines, the crisis of the life meaning, the absence of the worldview integrity, which are exposed in times of crisis, oppress the charisma of men and women who are in union, causing internal conflicts and painful misunderstandings. That's why the capability to actualize one's own charisma while being in a couple is crucial for many people.

Even under the pressure of a state of heightened need for self-preservation, internal confusion or hopelessness, on the verge of life and death, loving partners get new opportunities to deepen their own personality and charisma for the benefit of themselves and their partner. Actualization of man's and woman's charisma is extremely important even in times of peace, which will save the perception

of oneself only as halves from the whole (couple), because of which there is always a temptation to dissolve one's personality and charisma in personality and charisma of partner, stopping one's own development, and therefore development of a relationships.

Therefore, the purpose of this article is to analyze the possibilities of a loving couple in actualizing the charismatic potential of a man. The methodological basis of our study is the approach of N. Khamitov's metaanthropology, about ordinary, ultimate and transcendental existential dimensions of human existence. On the basis of the androgyne analysis approach, the key aspects of charisma phenomenon are analyzed, which are revealed with the help of various ratios of existential masculinity as spirituality and existential femininity as soulfulness in personality. Based on the fact, that the study considers a loving couple as the most favorable space for the mutual actualization of a person's charismatic potential, E. Fromm's idea about the art of loving, which is expressed in conscious personal growth and the ability to cause love, creating affinity with a partner, is important. The approach of M. Buber about the dialogic space of I-Thou communication is also fruitful, in which the vision of eternal You in partner is realizing, which allows to build productive relationships in couple.

Key words: *actualization, charisma of a man, double charisma, human existence, love, freedom, coexistence, human existentially-corporeal charisma, existentially-personal charisma, existentially-communicative charisma.*